

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **EURO CODEX s.r.o.**, se sídlem Uzbecká 566/26, Brno, zastoupený JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem, se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2014, č.j. 32537/14/5200-20446-711513,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2014, č.j. 32537/14/5200-20446-711513, kterým byly změněny dodatečné platební výměry

Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 8.4.2014 tak, že

- dodatečným platebním výměrem č.j. 1595769/14/3004-24802-702331 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2012 ve výši 592 552 Kč a předepsáno penále ve výši 118 510 Kč,
- dodatečným platebním výměrem č.j. 1596217/14/3004-24802-702331 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2013 ve výši 451 347 Kč a předepsáno penále ve výši 109 196 Kč,
- dodatečným platebním výměrem č.j. 1596494/14/3004-24802-702331 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2013 ve výši 36 206 Kč a předepsáno penále ve výši 7 241 Kč.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, že žalobce neprokázal dodání zboží – vozu Ferrari 458 EX TARGA ..., VIN ... za cenu 3 554 600 Kč, vozu Ferrari F458Challenge ..., VIN ... za cenu 2 599 923 Kč a přívěsu Turatello 10026, VIN ... za cenu 208 560 Kč – do jiného členského státu (Kypr), společnosti TUTTEQUELLE LTD.

Závěry žalovaného, resp. správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že jak správce daně, tak žalovaný nepostupovali v souladu s § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a je toho názoru, že řádně doložil svá tvrzení opravňující jej uplatnit osvobození dodaných předmětů do jiného členského státu od daně z přidané hodnoty, které uplatnil v daňových přiznáních.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010, č.j. 8 Afs 14/2010-195, a rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27.9.2007, C-409/04, *Teleos plc a další* (dále jen „věc *Teleos*“), má žalobce za to, že unesl své důkazní břemeno, když předložil smlouvy, předávací protokoly a faktury. Vzhledem k pochybnostem vyjádřeným správcem daně dále navrhl vyslechnout v daňovém řízení svědky, což však správce daně neučinil.

Žalobce přitom ve svém podání ze dne 29.10.2014 podrobně popsal, proč navrhuje svědky, tj. pana A. B. a paní V. T., vyslechnout. Odmítnutím provedení tohoto navrhovaného důkazu správce daně porušil výše citovaný § 92 daňového řádu a jeho postup tak fakticky znemožnil žalobci unést jeho důkazní břemeno.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejících prvostupňových rozhodnutí.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené s tím, že podrobně odůvodnil, proč nebyl proveden žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem svědků. Žalovaný též poukazuje na to, že u údajů z registru vozidel poskytnutých správci daně odborem dopravně-správních činností Magistrátu města Brna navíc vyplynulo, že nic nenasvědčuje tomu, že by k dodání vozů Ferrari a přívěsu do jiného členského státu skutečně došlo.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutkové okolnosti.

Žalobce v rámci řádného daňového přiznání k DPH za 3. čtvrtletí roku 2012, dodatečného daňového přiznání k DPH za 1. čtvrtletí roku 2013 a řádného daňového přiznání k DPH za 2. čtvrtletí roku 2013 vykázal dodání zboží do jiného členského státu. Jednalo se o prodej vozu Ferrari 458 EX TARGA ..., VIN ... (dále jen „Ferrari 1“), vozu Ferrari F458ChallengeEC438YS, VIN ... (dále jen „Ferrari 2“) a přívěsu Turatello 10026, VIN ..., kyperské společnosti TUTTEQUELLE LTD.

Správce daně dne 24.9.2013 obdržel informaci (mezinárodní výměna informací ve smyslu č. 7 a 15 Nařízení Rady č. 2010/904/ES), že společnost TUTTEQUELLE LTD nepřijala předmětné zboží a nepřiznala z něj daň v daňových přiznáních k DPH, přičemž k této dani byla registrována pouze v období od 26.6.2012 do 30.9.2012. Tedy v době, kdy mělo být dodáno Ferrari 2 (faktura žalobce č. 2013/001) a přívěs Turatello 10026, VIN ... (faktura žalobce č. 2013/001), tato společnost nebyla registrována k DPH.

Na základě této informace správce daně zahájil šetření v rámci vyhledávací činnosti a dne 4.12.2013 zahájil u žalobce daňovou kontrolu. V rámci daňové kontroly žalobce předložil jím vystavené faktury č. 2012/001, 2013/001, 2013/002, a dále faktury č. 57 a 1511 od společnosti Ram S.p.A. a č. 14/2013 od společnosti Turatello S.R.L. za nákup zboží žalobcem. Správce daně jej proto vyzval (výzva č.j. 3172314/13/3004-05402-707736) k předložení důkazních prostředků k prokázání dodání zboží do jiného členského státu. Žalobce předložil kopie předávacích protokolů, dohody o půjčce a zápočtu, technické dokumentace vozidel a přívěsu a výpisu z bankovního účtu. K výzvě správce daně originály těchto dokladů nepředložil,

stejně jako nepředložil žádné doklady týkající se přepravy vozidel a přívěsu na Kypr. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce jím předloženými kopiemi listin neprokázal, že předmětné zboží dodal do jiného členského státu a obchodní transakci proto posoudil jako dodání zboží v tuzemsku.

V rámci odvolacího řízení dále správce daně získal informace z registru silničních vozidel, podle něhož bylo Ferrari 1 ve vlastnictví žalobce od 29.11.2010 a dne 14.1.2013 byla podána žádost o převod vozu na P. G., bytem v B., a přihláška k registraci tohoto vozu. Dále dne 20.1.2013 podal P. G. žádost o změnu v registru z důvodu vývozu vozu do zahraničí. Dne 30.1.2013 byla podána přihláška k registraci R. P. a dne 1.2.2013 bylo vozidlo odhlášeno do Německa. Pokud jde o přívěs, tak ten byl dle údajů v registru silničních vozidel provozován od 1.3.2013 P. G. Pokud jde o Ferrari 2, to je určeno pouze pro jízdu na uzavřené silnici (závodní dráha) a nikoli k provozu na pozemních komunikacích. Co se týče úhrady faktur, k tomu žalobce doložil kopie dohod o převzetí závazků, podle nichž P. G. půjčil žalobci částky 140 000 EUR, 101 500 EUR a 8 000 EUR. Smluvní strany se dohodly, že společnost TUTTEQUELLE LTD převezme závazky žalobce vůči P. G. Podle dalších dohod měl A. B. půjčit P. G. částky 140 000 EUR, 101 500 EUR a 8 000 EUR a P. G. měl obdržet shodné částky od společnosti TUTTEQUELLE LTD. Smluvní strany se dohodly, že společnost TUTTEQUELLE LTD převezme závazky P. G. k A. B.

Žalobce v průběhu odvolacího řízení podáním ze dne 29.10.2014 navrhl provést jako důkaz výslech A. B., bytem B., který měl být podle žalobce přítomen u předání zboží odběrateli, celý prodej zprostředkoval a zajišťoval trajekt. Pokud jde o Ferrari 2, to bylo přepravováno na přívěsu, přičemž tažné vozidlo měl zajistit právě A. B. Dále žalobce navrhl provést jako důkaz výslech V. T., bytem v N., která měla jako zmocněnec společnosti ANOMIS MANAGEMENT LTD, která je zmocněncem společnosti TUTTEQUELLE LTD, a zboží přebírat ve městě Nikósii.

Žalovaný tyto důkazní návrhy odmítl s tím, že z dokladů již žalobcem předložených v průběhu daňové kontroly nevyplývalo, že by předmětné obchodní transakce zprostředkoval A. B. A. B. vystupoval pouze v rámci dohody mezi ním a P. G. V rámci daňové kontroly přitom dne 6.2.2014 žalobce správci daně prostřednictvím svého zástupce sdělil, že jiné důkazní prostředky již předložit nemůže. Žalovaný dospěl k závěru, že návrh výslechu svědků je účelovým krokem ze strany žalobce s cílem prodlužovat řízení, neboť tyto svědky žalobce navrhl až ve vyjádření na výzvu č. 26890/14/5000-14306-711513 v odvolacím řízení, a nikoli v rámci daňové kontroly, kdy mu byl prodloužen termín k doložení dalších důkazních prostředků. Pokud jde o navrhovaný výslech svědkyně V. T., údajně bytem v sídle společnosti ANOMIS MANAGEMENT LTD, která měla dle žalobce zboží přebírat, tu žalovaný vyslovil obdobné závěry jako v případě navrženého svědka A. B. Z předávacích protokolů pak nevyplývalo, kdo za společnost TUTTEQUELLE LTD zboží přebíral (na protokolech byl uveden pouze název a adresa společnosti TUTTEQUELLE LTD. s kulatým razítkem a nečitelnou paraťou). V dohodách o půjčce a zápočtu uzavřené mezi P. G.,

žalobcem a společností TUTTEQUELLE LTD, je V. T. uvedena jako zmocněnec společnosti ANOMIS MANAGEMENT LTD, která je zmocněncem společnosti TUTTEQUELLE LTD. Svědecká výpověď T. V. nadto podle žalovaného nemůže nahradit chybějící důkazní prostředek o faktické přepravě zboží z tuzemska do jiného členského státu, jelikož z předložených důkazních prostředků nevyplývá, že by V. T. byla jakkoli zainteresována na faktické přepravě zboží na Kypr a ani ze sdělení kyperské daňové správy nevyplývá, že by společnost TUTTEQUELLE LTD vykazala předmětné obchodní transakce ve svých daňových přiznáních.

Spornou otázkou v posuzované věci je, zda žalobce prokázal dodání zboží do jiného členského státu, jak bylo uvedeno na daňových dokladech předložených správci daně při daňové kontrole. Nárok na osvobození od DPH, jež v případě dodání zboží do jiného členského státu vychází z principu neutrality daně z přidané hodnoty, je totiž dán pouze za zákonem stanovených podmínek, jejichž splnění je správce daně oprávněn prověřit, obzvláště za situace, která nastala u žalobce, kdy správce daně obdržel v rámci mezinárodní výměny informací týkající se subjektu, jemuž mělo být výše specifikované zboží dodáno na Kypr.

Podle § 13 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty se dodáním zboží pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Převodem nemovitosti se pro účely tohoto zákona rozumí převod nemovitosti, při kterém dochází ke změně vlastnického práva nebo příslušnosti k hospodaření.

Podle § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je daň na výstupu plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty, a to k tomu dni, který nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.

Podle § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.

Podle § 64 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty lze dodání zboží do jiného členského státu prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.

Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém

tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

V souvislosti s prokázáním dodání zboží do jiného členského státu a tím i nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty je již konstantně judikováno, že důkazní břemeno o dodání zboží osvobozeného od daně z přidané hodnoty do jiného členského státu Evropské unie, tj. prokázání faktického odeslání zboží z tuzemska plátcem osobě registrované k dani z přidané hodnoty v jiném členském státě, leží na plátcu, který zdanitelné plnění uskutečňuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2013, č.j. 5 Afs 63/2012-57, č. 2913/2013 Sb. NSS).

Podstatným je v tomto ohledu především požadavek na prokázání přepravy nebo odeslání zboží do jiného členského státu, tedy fakticity uskutečnění transakce, jsou-li údaje na formálních dokladech zpochybněny. Nebyla-li prokázána podstata plnění jako plnění intrakomunitárního, je takové plnění na místě posoudit jako tuzemské zdanitelné plnění zatížené daní na výstupu. *„Vzhledem k tomu, že v rámci intrakomunitárního obchodu Evropské unie není přímo monitorován přechod zboží přes hranice mezi jednotlivými členskými státy, není možné vyloučit riziko daňových podvodů. Daňový subjekt, jehož tíží důkazní břemeno, musí své obchodní aktivity přizpůsobit konkrétním podmínkám tohoto rizika a při obchodování (zvláště se značným finančním rozsahem) využít příslušných institutů... Je totiž věcí daňového subjektu, jaké důkazní prostředky ve vztahu k prokázání tvrzené skutečnosti zvolí.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010, č.j. 8 Afs 14/2010-195, č. 2172/2011 Sb. NSS). S ohledem na informace o tom, že společnost TUTTEQUELLE LTD nepřiznala z předmětné transakce daň v daňových přiznáních k DPH a že k této dani byla registrována pouze v období od 26.6.2012 do 30.9.2012, tedy nikoli v době, kdy jí mělo být dodáno Ferrari 2 (faktura žalobce č. 2013/001) a přívěs Turatello 10026, VIN ... (faktura žalobce č. 2013/002), správce daně správně požadoval po žalobci prokázat fakticitu deklarované obchodní transakce spočívající v dodání zboží do jiného členského státu EU. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že podle faktury č. 2012001 mělo být Ferrari 1 dne 16.7.2012 dodáno společnosti TUTTEQUELLE LTD. Pokud jde o Ferrari 2, tak to s ohledem na jeho charakter muselo být na Kypr přepravováno zvlášť, ovšem k takové přepravě nepředložil žalobce žádný doklad. Podle žalovaného by měl žalobce disponovat minimálně doklady o lodní přepravě vozidel a přívěsu na Kypr.

Pokud má žalobce za to, že tím, že předložil kopie formálních dokladů (faktury, smlouvy a předávací protokoly), ovšem bez dokladů o přepravě, splnil svoji důkazní

povinnost, tak k tomu soud uvádí, že unesení důkazního břemene žalobce se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Žalobce byl povinen prokázat tu skutečnost, že plnění do jiného členského státu bylo fakticky realizováno, tedy že došlo k faktickému dodání zboží. Ostatně k tomuto závěru lze podpůrně odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2014, č.j. 5 Afs 65/2013-79, z něhož vyplývá, že důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění.

Zpochybnil-li správce daně průkaznost a úplnost formálních dokladů předložených žalobcem v průběhu daňové kontroly, nelze s odkazem § 92 odst. 2 daňového řádu, jak činí žalobce, dovozovat, že to byl správce daně, kdo byl povinen skutkový stav dále zjišťovat a prokazovat za žalobce; naopak stav důkazní nouze ohledně dodání zboží (tedy zejména přepravy a převzetí v jiném členském státě EU) nastal u žalobce, což nemůže jít k tíži správce daně.

Pokud v této souvislosti žalobce namítal, že správce daně neprovedl v odvolacím řízení navrhovaný důkaz výsledkem svědků, je podstatné, jakou důkazní hodnotu měly navrhované důkazní prostředky pro doposud zjištěný skutkový stav mít, jinými slovy, co jimi hodlal žalobce prokázat. Pokud totiž správce daně přistoupí k výsledku svědka, jde o situaci, kdy jeho výpověď může sloužit k prokázání skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Správce daně není vázán všemi důkazními návrhy daňového subjektu, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej k odmítnutí provedení dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly.

V daném případě navrhovaní svědci měli podle žalobce prokazovat dodání a předání zboží na Kypr, přičemž žalovaný podrobně odůvodnil, proč k provedení výsledku těchto svědků nepřistoupil (viz rekapitulační část výše). K tomu soud ve shodně se žalovaným zdůrazňuje, že z předávacích protokolů předložených žalobcem v průběhu daňové kontroly nikterak nevyplývalo, kdo zboží přebíral, tedy tím spíše z nich nevyplývalo, že by to byla V. T. Pokud celá transakce probíhala tak, jak v odvolacím řízení tvrdil žalobce, že tedy pan A. B. zajistil trajekt a tažné vozidlo, bylo na žalobci, aby si s ohledem na důkazní břemeno týkající se uplatnění nároku na osvobození od daně při dodání do jiného členského státu opatřil o této skutečnosti doklady. Pokud si na tuto skutečnost „vzpomněl“ až v průběhu odvolacího řízení, jde podle zdejšího soudu o argumentaci účelovou. Stejně tak k unesení důkazního břemene žalobce nepřispěl obsah předávacích protokolů, když v nich není přebírající osoba jakkoli identifikována, s přihlédnutím k tomu, že žádný doklad týkající se přepravy zboží na Kypr žalobce nepředložil.

Za této situace nelze postupu žalovaného, který odmítl provést výsledek žalobcem označených svědků, cokoli vytknout, nadto za situace, kdy z registru silničních vozidel vyplynulo, že vůz Ferrari 1 a přívěs nebyly převedeny z tuzemska a

posléze byl vůz Ferrari 1 dodán do Německa. Důkazní návrh žalobce proto žalovaný správně, s ohledem na procení fázi, v níž jej žalobce uplatnil, vyhodnotil jako účelový krok s cílem protahovat daňové řízení. Důvody, které jej k odmítnutí provedení důkazního návrhu žalobce vedly, též podrobně a přezkoumatelně odůvodnil.

Výše uvedené vede k závěru, že žalobce své důkazní břemeno neunesl a nárok na uplatnění osvobození od daně z přidané hodnoty neprokázal.

Odkazoval-li žalobce na rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Teleos*, tak závěry citovaného rozsudku nedopadají přílehavě na nyní posuzovanou věc, neboť byla zpochybněna samotná faktická realizace transakce žalobce, jež měla spočívat v prodeji a dodání zboží kyperské společnosti TUTTEQUELLE LTD. Odkaz žalobce na zásadu dobré víry a legitimního očekávání daňového subjektu, jehož transakce je součástí řetězce obchodních transakcí zatížených podvodem na DPH (zneužitím práva na odpočet DPH), plynoucí z citovaného rozsudku Soudního dvora EU, se neuplatní v případě, že žalobce sám neprokázal uskutečnění tvrzeného průběhu vlastní obchodní transakce, tedy faktického dodání zboží do jiného členského státu.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Pokud jde o návrh na přiznání režijního paušálu ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), u jednání žalovaný sdělil, že na něm netrvá. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. září 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu